

HEBREERBREVET KAP 6:9-12

9 Men når det gjelder dere, våre kjære, så er vi overbevist om det som bedre er, og som hører til frelse, selv om vi taler slik. 10 For Gud er ikke urettferdig, så han skulle glemme det verket dere har gjort, og den kjærligheten dere har vist mot hans navn, ved at dere har tjent de hellige og fortsatt gjør det. 11 Men vi ønsker at hver og en av dere må vise den samme iver etter å ha den fulle visshet i håpet inntil enden, 12 så dere ikke blir sløve, men følger etter dem som ved tro og tålmod arver løftene. **Heb 6:9-12**

DEN REELLE SITUASJONEN

- Men når det gjelder dere, våre kjære, så er vi overbevist om det som bedre er, og som hører til frelse, selv om vi taler slik.

Vi forstår av fortsettelsen at advarslene han kom med i de foregående versene, er ment hypotetisk. Situasjonen med dem han skriver til er annerledes. Hebreerbrevets forfatter kaller dem "våre kjære". Det er eneste gang dette ordet forekommer i Hebreerbrevet og endrer tonen i forhold til det foregående hvor som innehold skremmende ord om fare for et virkelig frafall.

"For de som en gang er blitt opplyst, som har smakt den himmelske gave og har fått del i Den Hellige Ånd, og har smakt Guds gode ord og den kommende verdens krefter, og så faller fra, de kan umulig igjen fornyes til omvendelse, siden (så lenge) de på nytt korsfester Guds Sønn for seg og gjør ham offentlig til spott. For den jorden som drikker regnet som ofte faller på den, og bærer grøde til gagn for dem som den dyrkes for, får velsignelse fra Gud. Men bærer den torner og tistler, da er den unyttig og forbannelsen nær, og det ender med at den brennes." Heb 6:4-8

Ordene refererer til frafall fra troen på Jesus som den eneste Messias og viser konsekvensene av et slikt frafall. Dette er skremmende.

Men de som får brevet er ikke i denne kategorien. Heldigvis. De befinner seg i en bedre stilling innfor Gud, de hører til i frelsen. Dette er Hebreerbrevets forfatter overbevist om. Igjen bruker han flertallsformen "vi" to ganger i dette verset. Hvem disse er vet vi ikke med sikkerhet men dersom vi tror at det er apostelen Paulus som er forfatteren av brevet er det viktig å ta med et vers i slutten av brevet: *"Dere skal vite at vår bror Timoteus er løslatt. Hvis han kommer snart, skal jeg besøke dere sammen med ham."* Heb 13:23

TIDLIGERE GJERNINGER

- For Gud er ikke urettferdig, så han skulle glemme det verket dere har gjort, og den kjærligheten dere har vist mot hans navn, ved at dere har tjent de hellige og fortsatt gjør det.

Den første sannhet vi møter her er:

- 1) At Gud er rettferdig. Dette er Bibelens absolutte vitnesbyrd om Gud, det finns ikke urett hos Gud
- 2) Gud glemmer ikke. Ja, han glemmer alle synder som er bekjent, men husker det gode som vi har gjort.

Vi får her se inn i noe av det verk som var blitt utført av denne hebreermenigheten. Det er kjærlighetsgjerninger og utført i Guds navn og mot de hellige. Jeg tror at de "hellige" her betyr menighetens øvrige medlemmer, kanskje slike som ikke kunne hjelpe seg selv. Denne kjærlighetsgjerningen fortsetter, slik vi forstår det. Her har vi klart en henvisning til sosialt engasjement og diakonal tjeneste ut fra denne hebreermenigheten.

Dette engasjement var en sterk del av den første menigheten som ganske tidlig tok opp en omsorgstjeneste for de fattige enkene som hadde mistet sine forsørgere. Det ble valgt diakoner som spesielt skulle engasjere seg i denne tjenesten.

1 På denne tiden, da tallet på disipler stadig økte, begynte de gresktalende jødene å knurre mot de hebraisktalende over at enkene deres ble tilsidesatt ved den daglige utdelingen. 2 Da kalte de tolv hele

disippelskaren sammen og sa: Det er ikke rett at vi forlater Guds ord for å tjene ved bordene. 3 Brødre, velg derfor ut blant dere sju menn, som har godt vitnesbyrd og er fylt av Ånd og visdom. Dem vil vi sette til denne oppgaven. 4 Men vi vil holde ved i bønner og Ordets tjeneste. 5 Det de sa, fikk tilslutning hos hele flokken. Og de valgte ut Stefanus, en mann full av tro og Den Hellige Ånd, og Filip og Prokorus og Nikanor og Timon og Parmenas og Nikolaus, en mann fra Antiokia, som var gått over til jødernes tro. Apg 6:1-5

Det er på denne måten at vi viser vår kjærlighet til Gud ved å tjene mennesker i nød. Som Jesus sa i en annen sammenheng: Og kongen skal svare og si til dem: "Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg". Matt 25:40

OPPMUNTRING TIL FORTSETTELSE

"Men vi ønsker at hver og en av dere må vise den samme iver etter å ha den fulle visshet i håpet inntil enden, 12 så dere ikke blir sløve, men følger etter dem som ved tro og tålmod arver løftene".

Troen er en personlig sak i den forstand at Gud handler med hver av sine barn individuelt.

I menigheten finner vi både et fellesskap av mange (kroppen) og den enkelte troende (lemmene) Paulus har et ønske. Han ønsker dem ikke gode tider og materiell velstand eller andre ting som de sikkert også var i behov av. Han ønsker at ALLE den samme iver etter å eie den FULLE VISSHET i HÅPET. Dette med den fulle visshet går igjen i Hebreerbrevet flere steder:

- - For vi har fått del med Kristus, så sant vi inntil enden holder fast ved den første, fulle visshet. **Heb 3:14**
- - Men vi ønsker at hver og en av dere må vise den samme iver etter å ha den fulle visshet i håpet inntil enden, **Heb 6:11**
- - Så la oss da tre fram med sannferdig hjerte i troens fulle visshet, med hjertet rensset fra en ond samvittighet og med legemet badet i rent vann. **Heb 10:22**
- - Men tro er full visshet om det en håper, overbevisning om ting en ikke ser. **Heb 11:1**

HÅPET er også fremtredende i Hebreerbrevet:

- Men Kristus var tro som Sønn over hans hus. Og hans hus er vi, så sant vi like til enden holder fast ved frimodigheten og det håpet vi roser oss av. **Heb 3:6**

- - Men vi ønsker at hver og en av dere må vise den samme iver etter å ha den fulle visshet i håpet inntil enden, **Heb 6:11**
- - for at vi skulle ha en sterk trøst ved to uforanderlige ting, som utelukker at Gud kunne lyve – vi som har tatt vår tilflukt til å gripe det håpet som ligger foran oss. **Heb 6:18**

FARE FOR SLØVHET

Det er alltid en fare for sløvhets og spesielt i tider med velstand og overflod. Kristenheten er i dag preget av sløvhets og mangler den iver Bibelen taler om. Ordet på gresk er "no-thros" som betyr langsom/lat/slapp. Det forekommer bare to ganger i NT. Det er her og i Hebr. 5:11

- Om dette har vi mye å si som også er vanskelig å forklare, fordi dere er blitt sløve til å høre. **Heb 5:11**

HVORDAN ARVE LØFTENE

Vi forstår her at løftene (flertall) er en del av Guds barns arv. Disse løftene ble gitt for lenge siden og hører med til velsignelsen som ble lovet Abraham og hans Ætt. Velsignelsen ligger ikke i Abraham men i hans Ætt og denne Ætten er Kristus. Når vi er i Kristus er vi i velsignelsen - så enkelt med likevel så stort. Betingelsen for å oppleve løftene er TRO og TÅLMODIGHET. Her er Abraham og trosheltene fra GT eksempler. (Det finns ikke bedre dekkende ord på norsk enn ÆTT).

Fortsettes..